

Phong Phi Khứ, Biệt Lai Vô Dạng

Contents

Phong Phi Khứ, Biệt Lai Vô Dạng	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	6
4. Chương 4	9
5. Chương 5	11

Phong Phi Khứ, Biệt Lai Vô Dạng

Giới thiệu

Biên tập: Dạ PhongThể loại: Đồng nghiệp văn, đam mỹ, hài hước. Truyện Phong Phi Khứ, Biệt Lai Vô Dạng được xem

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phong-phi-khu-biet-lai-vo-dang>

1. Chương 1

Hạ qua đi, thu sẽ tới...

” A nha, ta đã nói mà... Dung cô nương quốc sắc thiên hương, sao có thể bị tiểu ám khí của Bạch Phượng hạ gục?”- Đạo Chính vắt chéo chân ngồi ở trước giường, nhún nhún vai làm bộ nhẹ nhõm thở dài một hơi.

” Người nếu như còn cầm tay nàng, Dung tỷ tỷ tỉnh lại sẽ đánh bay người a.”- Tuyết Nữ đứng một bên che miệng cười nói: ” Chúng ta đều đi thôi, để Cái tiên sinh hảo hảo chăm sóc nàng.”

Cái Niếp ngẩng đầu, nét mặt hiện rõ câu “ Tại sao lại là ta” nhìn về phía mọi người, Đạo Chính đi trước, là kẻ đầu tiên nhảy khỏi phòng.

” Đạo Chính, người đi đâu vậy?”- Cao Tiệm Ly hỏi.

” Trở về phòng tự an ủi nỗi đau thất tình của ta.”- Đạo Chính thành thực trả lời

“..... Người đừng làm ta mắc ói.”- Kinh Thiên Minh le lưỡi xem thường, hướng Đạo Chích bày ra một cái mặt quỷ.

” Tiểu tử thôi!”

Lấy tư thế như sét đánh gõ đầu tiểu hài tử một cái, Đạo Chích nhấc chân chạy như bay ra ngoài, bỏ lại một đám người bất đắc dĩ cùng lúc thở dài.

“...A! Đau quá!”- Nửa dặm bên ngoài truyền đến tiếng Đạo Chích gầm giận dữ.

” Lẽ nào có kẻ địch?”- Kinh Thiên Minh nhảy dựng lên.

” Không phải đâu, “- Tuyết Nữ nhú mày- ” Là hấn lại đâm vào điều thôi, ta đoán điều lần này to hơn lần trước, kêu lớn tiếng như vậy.”

Trên thực tế....dịch xác không phải là tiểu điều, đúng là một con điều rất lớn, con điều này gọi là Tiểu Bạch.

” Người có bệnh sao?! người coi cơ quan thành là nơi cho thú bay tới bay lui chắc, cút khỏi cơ quan thành cho ta!”- Đạo Chích đứng trên nhánh cây quất nam nhân dưới mặt đất: ” Điều bệnh!”

” Người cũng thật thông minh, ta đúng là bị bệnh mà, tiểu phong hàn, đa tạ chiếu cố.”-

Giọng nói hơi trầm của thanh niên vang lên, Đạo Chích nghe xong nội dung thật tức đến muốn đâm đầu vào cây quách cho rồi.

” Người không biết xấu hổ!”

Thanh niên cũng không buồn bực, đưa ngón tay thon dài điểm điểm lên mặt mình: ” Vậy đây là cái gì? Đường đường là thân trâu Đạo chích cư nhiên lại không nhìn thấy mặt của là....Lẽ nào là nói người không có mắt *?”

“..... Ta mặc kệ, người mau cút đi ra ngoài!”- Đạo Chích kêu to: ” Nếu người không đả thương Dung cô nương, ta vĩnh viễn không biết nàng thâm mên kẻ khác, thật là tốt biết bao... so với nhận ra ta thất tình.”

” Ta cũng muốn đi ra ngoài, đáng tiếc lạc đường mất rồi, Vệ Trang đại nhân không có cho ta bản đồ, còn có, người muốn cả đời giấu nữ nhân kia trong ngực?”

... Là giấu trong cái trống** có phải không?, Tiểu Phượng người không biết thành ngữ còn muốn theo ca ca nói càn

Đạo Chích trong lòng thầm nghĩ vậy.

” Đi về hướng Đông Nam, ở hướng Tây, là cửa ra, mau dẫn con điểu phong hàn này của người biến đi!”

” Ta mất phương hướng, người ở đây ngay cả một phong hướng tiêu*** với la bàn đều không có.”

” Kháo! Thả người đi, còn muốn lão tử theo cùng?”

Đạo Chích ngắt một hạt thông bên cạnh, bực bội quăng thẳng xuống: ” Đạo gia gia hôm nay không đập chết người, ta đem chữ vương viết đảo lại!”

” Chữ vương đảo lại không phải vẫn là chữ vương sao?”

” Ông nội người, đồ Phượng chết tiệt!”

.....

* Câu trên Đạo Chích nói “ Nhĩ bất yếu kiểm”, tức là người không có mặt mũi, nên phía dưới bạn Phương bạn ý móc lại như vậy

** thành ngữ, nguyên văn là mộng tại cổ lý: ý nói là giấu kỹ đi, không để người khác hay biết gì.

*** cột chỉ hướng gió

2. Chương 2

Qua một hồi thoả hiệp, Bạch Phượng sắc mặt thoải mái đứng ở đầu Tiểu Bạch bay trên trời, dưới đất Đạo Chích co chân chạy như bay để chỉ đường cho y. Bạch Phượng cúi đầu nhìn dáng người chạy sắp thành một đường lửa dưới mặt đất, không khỏi mỉm cười:

” Đã nhiều tuổi vậy rồi... sao mà vẫn cứ như hài tử.”

” Phong hàn điểu người mới giống hài tử!”- Đạo Chích bỗng nhiên dừng lại, hai tay chống hông vênh vác tự đắc nhìn y.

” Thính lực tốt vậy sao?”

” Không thì sao có thể gọi là đạo chích? Hừ hừ.”- Hàng mi mảnh dài nheo lại, Đạo Chích hừ một tiếng xoay người đổi hướng...

“ Rồi... Qua khỏi vách núi kia là có thể rời đi. Người đi mau.”

” Tiểu Bạch không thể bay cao như vậy...”

” Ta kháo!”

Đạo Chích tiểu bằng hữu của chúng ta tuy rằng chân rất nhanh, nhưng mà cái đầu thì lại chẳng được nhanh như thế...

Thường xuyên qua lại, Bạch Phượng tìm hiểu tính tình của hắn, cũng có thể đem hắn đùa giỡn quay tới quay lui, Đạo Chích cứ như vậy nhặt củi bắt gà, ngoan ngoãn ngồi nốc lửa nướng gà rừng.

Phong hàn điều chết tiệt tuy là tính tình xấu, được cái nhìn rất vừa mắt nha... Thế nhưng Đạo Chích không biết, rất nhiều năm về sau có một vị lão gia gia tên Mã Khắc Tư* sẽ nói một câu thế này, nếu hắn nghe được nhất định sẽ giơ cả hai tay hai chân lên mà tán thưởng, Mã Khắc Tư gia gia nói: vật chất luôn vận động, mâu thuẫn tồn tại vĩnh hằng.

Phải, trọng điểm ở chỗ: ” Mâu thuẫn tồn tại vĩnh hằng”

Nếu không phải Bạch Phượng nhất thời nổi hứng đưa tay sờ sờ cái cằm nhỏ của Đạo Chích một chút, Đạo Chích sẽ không cần phải nửa đêm ở giữa rừng cây tối tăm mù mịt mà mắng hắn đến khản cả giọng.

” Người theo Vệ Trang hắn là bán thân cho hắn không cần tiền chuộc, phong hàn điều không đứng đắn chết tiệt kia?”

” A? Vậy ta ở trên hay Vệ Trang đại nhân ở trên đây?”

” Người người người ——!!!”- Đạo Chích còn muốn nói tiếp, Bạch Phượng dường như chợt nhớ tới cái gì lại một cước nhảy lên đầu Tiểu Bạch.

” Sau này gặp lại.”

” Ông nội người, biến đi, hẹn không gặp lại!”

Đợi đến khi người đi điều biến đã nửa canh giờ, Đạo Chích mới tay cầm gà nướng nhảy dựng lên: ” Con điều chết tiệt của người kia không phải vẫn bay đi được đó sao a a a ——”- Sự thực đã chứng minh, chân của Đạo Chích rất nhanh, thế nhưng cái đầu vĩnh viễn không nhanh như chân được.

Cái gọi là " họa vô đơn chí", thực ra chính là lúc Đạo Chích trở về phát hiện Đao Mộc Dung đã tỉnh, đang cùng Cái Niếp ngồi ở một vị trí thoải mái bên cầu bưng đèn nói chuyện phiếm.

" Trong tài liệu về triều đình có nói Cái Niếp yêu mến Vệ Trang nha ——"- Đạo Chích vừa giở bộ mặt thành thật vừa lầu bầu.

... Kỳ thật tài liệu về triều đình còn nói, Bạch Phương với Đạo Chích là cùng một nhà nữa.Vì vậy, Đạo Chích tiểu bằng hữu của chúng ta không cần thận đem những lời này nói ra, lúc Cái Niếp và Đao Mộc Dung quay đầu lại nhìn hắn, hai ánh mắt đều ần ần xuất hiện lam quang.

" Tư thông với địch nhân?"- Đao Mộc Dung kêu to.

" Ta không có! Ta hận chết hắn!"- Đạo Chích giậm chân.

" Nếu có kiếp sau, không, cả đời này... Ta không bao giờ... muốn gặp tên hỗn đản đó nữa!"

Trên thực tế, ngay ngày thứ hai sau khi hắn nói xong lời này, lúc thấy Bạch Phương an nhàn tắm rửa trong một giếng ** của mình, hai mắt trợn ngược thiếu chút nữa trực tiếp rớt ra mắt.

" Ta nào có đắc tội gì với ngươi đâu"

" Hôm qua ta bị rớt mất cúc áo trên y phục. Hôm nay quay lại tìm, tìm đi tìm lại vãi mồ hôi, mượn thùng tắm của ngươi có được không?"

" Được, ta đi, ta đi ——"

" Chờ một chút, ta không có y phục để thay a."

Nói xong " Soạt" một tiếng từ trong một giếng bước ra, toàn thân trên dưới thịt mềm da mịn nhìn không sót một cái gì.

... Không được chảy máu mũi, không được chảy máu mũi, Đạo Chích kiên trì cố giữ cho máu mũi không chảy ra!

" Phác ——"

Đạo Chích một bên cơ thể căng cứng thành thể trung bình tấn, lấy tay che mũi, nhắm mắt lại đưa y phục tới.

” Không được, ta là nam nhân, không mặc váy.”

” Ta mặc kệ ——!!! Vậy ngươi cũng đừng có chạy tới đây nữa được không, nếu có tới, ngươi cũng phải đem cái... cái nơi cần che lại che đi chứ!”

“.... Đồ kị của ta lớn hơn ngươi?”

Bạch Phương nghiêng người đi đến trước mặt hắn, mái tóc ướt sũng ôm lấy mặt, Đạo Chích cảm nhận rất rõ ràng lồng ngực mình cùng da thịt hắn dán cùng một chỗ, trái tim lập tức đập cứ như thể muốn nhảy ra ngoài, không dám thở mạnh.

” Giết...Người... a...”

Đạo Chích co cẳng chạy thẳng ra ngoài, quảng lung tung mớ y phục của Tuyết Nữ hất lên từ trên giá phơi xuống.

” Sách sách, ta ghét nhất là màu tím.”

TBC...

.....

* Là cụ Mác nhà ta đây ạ. Kia là một câu trong triết học Mac- Lenin

** Bồn tắm

3. Chương 3

Hang núi sâu giữa mùa hè thật là chốn thích hợp để nghỉ mát, Đạo Chích lui vào góc giường, Bạch thiếu gia ngồi bên cạnh hắn, dùng áo khoác da cừu màu xanh nhạt bao lấy thân thể.

” Ngươi bao giờ thì đi ——”

Bạch thiếu gia thờ ơ liếc mắt hắn một cái, rồi lại tiếp tục ngáy người ra nhìn ánh nến.

” Này này.”

Không cam tâm liền lấy chân đạp vào vai đối phương, Bạch thiếu gia cũng chỉ là theo nhịp đạp đó lay lay người, vẫn như cũ không để ý tới hắn.

” Ta nói với người đẩy con điểu diên này ——”

Giơ chân đá qua một cước, Bạch Phượng thuận thế né ra, đáng tiếc bị Đạo Chích nhất thời không chú ý dẫm vào áo khoác, khiến cho cơ thể Bạch Phượng không thể không lại (bị ép) lộ ra toàn bộ.

—— Không thể rút máu mũi không thể rút máu mũi, Đạo Chích kiên trì giữ không cho máu mũi chảy (Trở lại chương đầu đếm ngược mười một đoạn... ta thực sự không hề đùa các người nha...)

” Đạo Chích, người rất không ngoan nha”

” Ta, ta, ta đâu có không ngoan. người người người mau mặc y phục tử tế vào.”

” Mặc vào rồi còn không phải lại bị người cởi ra?”

.....

Đạo Chích tự biết công phu đầu võ mồm của mình nói không lại hắn, liền quay ngoắt đầu xoay người bày ra vẻ mặt uể oải ngồi ở đầu giường, trong đầu đã đem Bạch Phượng ra mắng chửi từ đầu đến chân.

Đột nhiên một làn hương thơm mát vây đến, Đạo Chích có chút bất ngờ, ngơ ngác mà nhìn một đôi tay trắng ngần ôm lấy thắt lưng chính mình.

” Đạo Chích... “

Âm thanh vừa mê hoặc vừa quyến rũ vang lên bên tai, cái miệng không ngoan ngoan kia thuận thế cắn vào vành tai một ngậm.

” Ta thật ra vẫn luôn rất xem trọng người.”

—— Ta thêm vào!

Tuy rằng tiếng gào thét trong đầu từng đợt từng đợt lại càng cao, Đạo Chích vẫn cứ thấp thỏm không yên mà phát run trong lòng Bạch Phượng, nếu bảo là bị câu nói kia dọa sợ, không bằng nói là bị mê hoặc còn chuẩn xác hơn chút, thiếu niên chưa đầy hai mươi tuổi vẫn luôn là thứ mê lòng người nhất, Đạo Chích nhăn chặt lông mày, nín thở không muốn tiếp tục hít vào mùi gỗ đàn hương trên người hắn.

—— Yêu nghiệt.

Nghiến răng nghiến lợi thầm mắng một câu trong lòng.

” Ta đã nói mà, ngươi nhất định là thích ta... nếu không sao lại không phản kháng.”

—— Ai tin a!

” Không bằng, chúng ta cứ gạo nấu thành cơm? Dù sao thì ở đây cũng là phòng ngủ”

—— Đùa cái gì vậy a!

” Vậy, ta không khách khí nha”

—— Này này này!

Khi đôi môi mỏng kia chỉ còn cách chính mình chừng nửa tấc, bỗng nhiên vang lên một hồi tiếng đập cửa

“ Chúa cứu thế, ngọc hoàng đại đế, tạo phúc ba đời!”

Đạo Chích nhảy dựng lên đi ra mở cửa, khuôn mặt cực kì vui vẻ đem đối phương dọa đến nỗi gào ầm lên: “ Ngươi thành thân a? Cười dâm dăng như vậy?”

Thì ra là tên nhóc lấu cá Thiên Minh.

Tên tiểu quỷ thò đầu vào ngó nghiêng một vòng, bỗng nhiên “ Oa” một cái kêu thành tiếng: “ Đạo Chích người người người người... lẽ nào các người...”

” Ta không có tư thông với địch nhân!”

” Lẽ nào các người thật sự là một đôi?! Thiếu Vũ nói qua ta còn không tin”

” Nếu đã thấy tận mắt, còn không mau biến.”

Nói xong đóng cửa lại đánh “ Thành” một cái, quay đầu lại nhìn về phía Đạo Chích: ” Chúng ta tiếp tục.”

—— Này! Kinh Thiên Minh đại thiếu gia mau trở lại đi —

—— Người đâu! Ai cũng được a...

” A a a a ——!!!’

Tiếng kêu thảm thiết của Đạo Chích biến mất trong môi Bạch Phượng, Tuyết Nữ ở cách mười dặm bên ngoài quay đầu hỏi Thiên Minh đang vội vàng chạy tới: ” Hẳn lại đụng vào điều a?”

” Ân, còn là một con điều thật lớn nữa...”

Tbc.....

4. Chương 4

” Đây, ta nói ——”

Bạch thiếu gia ngồi khoanh chân ở đầu giường, nhìn cái gã oán nam đang lui thành một đồng

Cái đám oán linh (linh hồn ai oán) đang bay đầy bên cạnh người này là gì... Thu hồi về đi có được không, ta rất lạnh nha... “

Đạo Chích run run rẩy rẩy từ trong chấn lộ ra hai con mắt, Bạch thiếu gia trong nháy mắt cảm giác như có một chùm ánh sáng đâm thẳng tắp vào đại não.

(Đây này này, ánh mắt giết người kia là xảy ra chuyện gì a a a!) Bạch thiếu gia gào thét trong lòng.

” Bạch —— Phượng —— Hoàng —— phong —— hàn —— điều ——!!!” Nghe kỹ thì hình như có ba phần thiếu nguyên khí.

” Làm sao.”

” Lão tử muốn giết người!”

” Việc gì phải làm to chuyện, ta chỉ là phá chỗ đó của người khiến người chảy chút máu cộng thêm để lại trên làn da trắng nõn của người mấy hạt ô mai thôi mà...”

Sao lại phải thêm vào ba từ “ Chỉ” “ Cộng thêm, “ Mà thôi” chứ.

” Giải thích rõ ràng!”

” Ta yêu người.”

Bạch Phượng cúi đầu lần thứ hai chiếm lấy môi Đạo Chính, cuốn lấy đầu lưỡi đối phương, mơ hồ không rõ nói một câu: “ Từ lần đầu gặp người ta đã rất yêu người rồi”

” Hồn đản, nhất kiến chung tình (vừa thấy đã yêu) sao có thể nhanh chóng phát triển thành tình một đêm thế này!”

Đạo Chính đẩy Bạch thiếu gia ra, túm lấy chân tiếp tục làm thành bộ dáng ốc sên. Bạch Phượng bắt đắc dĩ thở dài, đứng lên giữ giữ y phục phơi trên sào trúc, đứng trình tự mặc cái quần vào.

” Cứ như thế đi?”

” Vậy người còn muốn như thế nào.”

” Xin lỗi, hoặc—— trả thù lao!”

—— Cho dù có làm tiểu quan thì cũng có lúc phải có lý chẳng sợ.

Bạch Phượng lại ngồi xuống trước song cửa sổ lần nữa, phượng linh (lông đuôi phượng) thật dài trên vai tũ xuống rơi trên đầu ngón tay, quấn quanh ngón út, chọc vào cổ tay Đạo Chính.

” Mọi người nói chúng ta là một đôi.”- Đạo Chính đem miệng bịt kín trong chăn, cứ dùng bộ dạng tội nghiệp như vậy nhìn hắn.- ” Ta có thể coi như đây là người gián tiếp trả lời.”

” Ta còn chưa nói”

” Vậy thì... ta đi.”

” A này!”

Bạch Phượng ngoảnh đầu nheo nheo đôi mắt, đối với Đạo Chính cười cười: ” Nếu hồi hận có thể đến tìm ta a ——” - Cuối cùng từ cửa sau len lén trèo ra ngoài, lúc Đạo Chính nhìn một phiến lông vũ cuối cùng cũng đã nhẹ nhàng bay mất khỏi tầm mắt, chui trở về trong chăn thở dài: ” ai _____”

” Ta nói, người sao lại không ăn cơm.”- Đoan Mộc tỷ tỷ vỗ vỗ bàn, chỉ chỉ hạt vừng dính bên mép Đạo Chính: ” Ta thấy nó dính ở đây cũng lâu rồi đó.”

” Người ta không dối bụng thôi, Dung cô nương thật hiếm thấy quan tâm đến người ta như thế.”

“...”- Đao Mộc tỷ tỷ không trả lời, thoáng nhìn qua Cái thúc thúc đang cúi đầu và cơm.

Tiểu phượng nói: Nếu hối hận có thể tới tìm ta nha ——

” Hừ! lão tử không biết người ở chỗ nào thì đi đâu tìm người a!”

” Đao Chích người không ăn cơm thì cút ra ngoài cho ta!!”

5. Chương 5

Trong nháy mắt đã đến cuối thu.

Cái Niếp tuy nói rằng sẽ lưu lại cơ quan thành ít lâu, nhưng không quá nửa tháng sau vẫn mang theo Thiên Minh rời khỏi hẻm núi. Đao Mộc Dung đứng cạnh cửa một hồi lâu, bỗng nhiên nhớ tới một câu nói cuối cùng của nam nhân đó.

Cùng với cảm tạ, ngữ khí còn mang theo chút có lỗi.

Hắn nói, hắn sẽ không vì bất cứ kẻ nào mà dừng lại.

Đao Chích tựa ở phía sau thân cây nghe xong những lời này, nghe thấy truyền đến tiếng khóc Đao Mộc Dung vô cùng kiềm nén

Có phải những kẻ xuất sắc đều sẽ không vì người khác mà dừng lại.

Tin tức của Bạch Phượng cứ như lá rụng bay mất không còn tăm hơi bóng dáng, Vệ Trang cùng Nghịch Lưu Sa hình như cũng đã im hơi lặng tiếng rất lâu, không biết là từ bỏ hay là vẫn đang chờ thời cơ khác. Bề ngoài thế gian xem ra đều là bình yên như vậy

Hắn dường như đã trở thành diễn viên chính trong Đao Chích bi thương tình cảm. Thấy cái gì màu trắng sẽ lại nhớ tới hắn, lúc chạy trốn thần tốc sẽ nhớ tới hắn, lúc đẩy điểu bay cũng sẽ nhớ về hắn.

” Dung cô nương, người xem, trời trong quá.”

Buông xuống mấy câu này, nữ tử có hơi ngẩng đầu, nước mắt tràn ra tất cả nén trở về viền mắt: “ Ừ, trời

trong quá”

Đạo Chích đi cà nhắc, lần thứ hai chạy vút đi, lúc nhảy qua đám lá rụng sẽ tạo ra âm thanh xào xạc, gió thu tựa như lưỡi dao nhỏ xẹt bên tai.

” A a a a —————!!!”

Tuyết Nữ ngồi bên cạnh Cao Tiệp Ly, bất đắc dĩ cười cười: ” Người xem vận số của Đạo Chích thật là tốt, sao mà mỗi lần chạy nhanh đều sẽ gặp được phi điều.”

Cao Tiệp Ly cong cong khóe mắt, đưa tay bắt lấy đầu ngón tay của tình nhân: ” Nếu như là cùng một con điều, thì càng may mắn, dù sao cũng là để hấn dừng lại.”

Khắp bầu trời vẫn như cũ đầy lông vũ trắng.

” Sao ngươi mỗi lần xuất hiện đều phải kỳ quái thế này?”

” Kỳ quái không phải chính là ngươi sao.”- Nam nhân giữa màn lá rụng đắc ý cười nói: “ lá rụng trong đích nam nhân đắc ý cười nói: ” hại Tiểu Bạch phải dán băng OK.”

” Ngươi...”

” Trời thu qua, bảo bối ngươi lại gãy đi, là vì nổi khổ tương tư hại?”

” Cút.”

” Mồm miệng vẫn cứ là một dạng chẳng thay đổi gì cả.”

Khẽ nhếch khóe môi kéo đối phương vào lòng, Đạo Chích mặc dù bày ra bộ mặt thù ừ, nhưng vẫn cứ ngoan ngoãn dán vào trước ngực người nọ”

” Đã bắt đầu mùa đông rồi, sao còn mặc ít như vậy.”

” Chờ ngươi may bộ đồ mới.”

” Lão tử cũng không phải nữ nhân!”

Giữa lúc nói chuyện lại nâng cằm đối phương, một nụ hôn khẽ rơi xuống giữa hai bên lông mày.

” Đạo Chích, biệt lai vô dạng.” (Câu này dùng khi đã lâu chưa gặp, ngụ ý là mong bạn khoẻ từ khi chúng ta chia tay)

Lá rơi khô vàng theo gió lạnh thổi qua, vuốt ve vào bầu không khí tạo ra tiếng rì rào.

—— Ta yêu hấn. Cho nên, bằng lòng vì hấn mà dừng lại.

toàn văn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phong-phi-khu-biet-lai-vo-dang>